

PRO Actiunea Catolica Romana

Roma - Anul VIII

Tribuna libera pentru unirea Bisericilor fundata in 1955 de
CONSTANTIN DRAGAN

Novembrie 1963 - N. 89

NU S'A SCHIMBAT NIMIC

Doamne, mântuiește pe frații noștri persecutați pentru credință.

Lacri, teroare, nesiguranță, lanțuri, închisoare, lipsuri, foame, mizerie și moarte:

aceasta e soarta României și a celorlalte țări vecine de sub tirania comunismului ateu, cum rezultă din cifrele și știrile ce urmează.

În 1948 au fost arestați toți cei 14 episcopi catolici din România, dintre cari mai trăiesc numai 3, unul romano-catolic, cu domiciliu forțat, și doi greco-catolici, dintre cari unul e în carcerat, iar celălalt închis într-o mănăstire ortodoxă.

Începând din 1948 au fost arestați vreo mie de preoți catolici, dintre cari mulți și-au pierdut viața în închisori și în lagărele de muncă silnică.

Pr. Anton Bicoc, fostul Provincial al franciscanilor din Moldova, cași alții, a fost arestat fără nicio vină și a făcut 10 ani închisoare. Iată cum descrie un martor ocular ce a suferit dânsul și alți preoți în închisoarea din Bacău: « Au fost torturați, biciuiți, scuipați, trântiți pe jos, călcați în picioare, ținuti săntămâni de arânduri în beciuri întunecate, deschimbându-li-se rufăria 9 luni de zile ».

În Iunie 1959, după 10 ani de suferință, comuniștii văzându-l pe sfârșite, îl « eliberară », spre a nu muri în închisoare. A murit în satul Fundata de lângă București la 15 Iulie 1960.

Toate școlile catolice, seminariile, mănăstirile și casele de călugări și călugărițe au fost desființate, expropriate « naționalizate », puse la dispoziția ateismului.

Presă catolică a fost suprimată și interzisă cu desăvârșire în Mai 1948. Concordatul cu Vaticanul a fost denunțat și Nunțul Apostolic Mons. Patrick O' Hara expluzat în 1950.

Nenorocirea României a început la 23 August 1944, odată cu ocuparea țării de către trupele sovietice. Acest început al sclaviei se serbează în RPR ca zi a eliberării, deși de atunci și până azi țara e exploatată de ruși, cari pe lângă aceasta au răpit și provinciile românești Basarabia și Bucovina de Nord și au deportat mulți români din aceste provincii.

Persecuția religioasă a ajuns la culme în 1948. Lovitura cea mai crudă au primit-o catolicii uniți, cari au fost invitați și apoi constrânși cu forța de a trece la Biserica Ortodoxă. Unii preoți și mireni au cedat presiunii, amenințărilor și violenței. Cei rămași credincioși, cu toți episcopii în frunte, au preferat închisoarea, foamea și moartea. Preoții, cari au putut au fugit și spun Liturgia în ascuns, în case particulare, pe unde pot.

Călucând în picioare Constituția țării, care garantează libertatea religioasă oricărui cetățean, guvernul comunist dela București, așa zis de « democrație populară », a denegat și deneagă Bisericii Române Unite dreptul cel mai elementar, dreptul la existență, declarând-o oficial desființată la 1 Decembrie 1948. I-a răpit catedralele, bisericile și mănăstirile, dându-le ortodocșilor și confiscându-le bunurile după dreptatea ursului. Res clamat ad dominum! Lucrurile străine, luate sau primite pe nedrept, trebuie restituite posesorului legitim, ele nu-l fericesc pe posesorul nedrept, nelegitim. Românii ortodocși din Țară și din exil, cari s'au bucurat crezând că prin desființarea Bisericii Române Unite s'ar consolida unitatea națională a țării, s'au înșelat amărât. Cât timp Blajul a fost catolic unit a fost românesc, a fost centrul și soarele românismului. De când, prin forță și violență, a fost trecut la ortodoxie, a început să se desnaționalizeze. La Blaj s'au adus coloniști secui, unguri și mongoli. Regiunile bogate în uraniu din vestul țării au fost colonizate cu ruși. Inseamnă asta că prin desființarea Bisericii Române Unite s'a consolidat unitatea națională a țării? Dimpotrivă. Datoria Bisericii Unite este deci de a rezista

cu orice preț, până va suna și pentru ea ora libertății.

Si Bisericii Romano-Catolice din România i s'au răpit drepturile. Nici ea nu mai are, presă, nici școli, nici mănăstiri. Acestea i'au fost răpite. Toți episcopii romano-catolici au fost arestați și au murit în urma chinurilor îndurate în închisori. Unul singur mai trăiește, cu domiciliu forțat. Dacă Biserica Romano-catolică e tolerată, ea e obligată să se supune guvernului comunist și orice legătură cu Roma ii este interzisă. În 1948 a fost admis pentru toată țara un singur Institut Teologic pentru Biserica romano-catolică, la Alba Iulia, cu scopul de a forma preoți cu mentalitate comunistă. Aflăm recent că în acest Institut și probabil și în seminarul din Iași, redeschis în 1956, manualele de filozofie și teologie sunt interzise.

În acțiunea sa de opresiune și nimicire a Bisericii Catolice, guvernul comunist ateu de la București a fost sprijinit de patriarhul Iustinian Marina și de alți demnitari ortodocși, unelte ale comunismului. Dacă aceștia n'ar fi colaborat, ci s'ar fi opus crimei desființării Bisericii Unite, ar fi avut în ea un aliat puternic și deci favorabil lor în lupta contra ateismului când acesta mai târziu s'a îndreptat și contra Bisericii Ortodoxe, fiind Biserica Catolică, după mărturisirea lui însuși Gheorghiu Dej, singura capabilă de a se opune comunismului, ceea ce constatăm de altfel în țările vecine cu majoritate catolică.

Înainte de a începe lupta contra Bisericii Catolice, preoții și demnitarii ortodocși credincioși au fost înlăturați și înlocuiți cu alții, slugi plectate comuniștilor. Deci și ortodocșii credincioși au de suferit, fiindcă comuniștii vreau să distrugă orice religie și orice concepție religioasă. Într'un mare lagar de lângă Plocești au fost deținuți 500 de preoți ortodocși, cari refuzaseră de a colabora cu comunismul. Soarta lor ulterioară nu ne este cunoscută.

Credincioșii își păstrează credința în inimi, în ascuns, în catacombe, ca în primele secole ale creștinismului. Dar din cauza ordinelor date de autoritățile comuniste, ei pot cădea foarte ușor și foarte des în conflicte de

conștiință, ordonându-le atei ceea ce credința nu permite.

Biserica Unită fiind suprimată în 1948, credincioșii ei nu mai au biserică.

Noua generație e educată în ateism, fără Dumnezeu și e sustrasă influenței religioase a părinților. Copiii devin spionii și trădătorii propriilor lor părinți.

Cât timp va putea fi păstrată credința fără episcopi, fără preoți? Ce va deveni tânăra generație educată în ateism, ce va deveni Țara?

Credincioșii din România și din țările vecine nu pot decât să suferă și să opună a rezistență pasivă.

Cât timp vor putea rezista?...

Oamenii din lumea liberă, noi toți ca creștini, nu putem privi cu indiferență cum suferă frații noștri din România și din țările vecine și cum sunt distruși sufletește zilnic și sistematic.

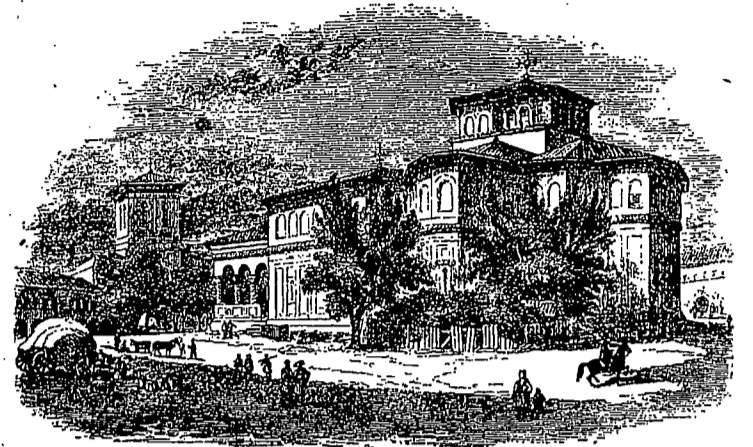
Soarta lor trebuie să fie preocuparea noastră zilnică, până ce nu vor fi eliberați din sclavia comunistă.

Un lucru îl putem face cu siguranță pentru ei: sa ne rugăm zilnic și cu toată inima pentru ei, cu încredere și speranța fermă că rugăciunile noastre le vor grăbi ora eliberării.

Sfânta Liturghie, sfânta Impărtașenie, rozarul, iată mijloace cu care îi putem ajuta.

Cel puțin un Tatăl nostru, un Bucură-te Marie (Nascătoare de Dumnezeu) pentru ei, dar zilnic.

La 30 Iunie 1930 (AAS. 22, pag. 300s) Pius XI a dat dispoziții de a se recita rugăciunile leoniene (3 Bucură-te Marie, Bucură-te, Regina etc.) după Liturgia latină pentru popoarele asuprite ale Rusiei, recomandând episcopilor și clerului secular și regular de a îndemna și aminti cu mult devotament și stăruință poporul încredințat lor și tuturor participanților la sfânta Liturghie de a se ruga pentru acest scop. Printe popoarele asuprite de Rusia se află din 1944 și România și celelalte țări vecine. Deci rugăciunile leoniene să nu fie considerate ca împovărătoare, ci ca un mare ajutor pentru frații noștri persecutați pentru credință. Recitându-le din toată inima vom fi feriți și noi de pericolul comunist ce ne amenință.

Bucureștii de altă data

O paranteza închisă

Si iată că și scurta paranteză a « desghețului » religios s'a închis. Nu vrem să facem aici procesul intențiilor care au provocat-o, fiindcă ar însemna să repetăm lucruri deja spuse în paginile acestei « tribune libere » care, în plină euforie pentru « noul curs », și-a manifestat neîncrederea în justa înțelegere a unei acțiuni care până la sfârșit și-a confundat și identificat rezultatele cu acelea ale unei triste « experiențe » politice, și a denunțat decepția și durerea multora din cei mai îndeaproape interesați în drama Bisericii persecutate față de această linie a « deschiderii » care putea fi interpretată drept o cedare.

Experiența s'a sfârșit cu un faliment. Si cum ar fi putut fi altfel, cunoscând prăpastia care desparte cele două poziții în cauză? S'a încheiat cu o energetică chemare la realitate lansată poporului italian de episcopii săi. Apelul acesta, care denunță primejdia coexistenței cu marxismul și comunismul ateu, dacă pe de o parte e o chemare la realitate a aceluia care își făcuseră iluzii asupra posibilității unei « normalizări » a situației Bisericii în țările cu regim comunist și asupra îmbunătățirii raporturilor interne cu marxismul, nu poate, pe de altă parte, să nu producă efectul unei bombe, în rândurile aceluia care considerau deja câștigată partida împotriva Bisericii « slabe ».

Recentul mesaj adresat poporului italian de întregul episcopat catolic al Italiei amintește și confirmă condamnarea comunismului ateu și lansează un apel dramatic forțelor vii și sănătoase ale țării, îndemnându-le să opună acestui comunism și materialismului marxist, care constituie baza ideologică a comunismului, o rezistență compactă și totală. Documentul episcopal atrage în sfârșit atenția aceluia care de bună credință se lasă antrenat în rândurile dușmanilor religiei și ai libertăților omului, invitându-i pe toți credincioșii la o acțiune energetică, care să illumineze conștiințele asupra erorilor acestor ideologii.

Revendicările sociale prin care marxismul atrage la sine masele nu trebuie să devie un monopol al ideologilor de stânga. Documentul episcopal arată care sunt căile de urmat « cu cea mai mare seriozitate și curaj »: îmbunătățirea condițiilor de viață, dreptatea socială, pacea și progresul pe orice plan, pentru a se ajunge la o democrație autentică, înțeleasă ca societate fraternă de oameni liberi.

Dece apelul acesta adresat de episcopii italieni credincioșilor catolici, într'un moment în care ecoul comentariilor favorabile care au însoțit deschiderea unui dialog cu marxismul nu se stinsese cu totul, cu toată energica frânare a lui Paul VI, al că-

rei discurs pentru inaugurarea sesiunii a doua a Conciliului a fost, în multe puncte, un act de acuzație împotriva persecutorilor Bisericii? Ne-o spune însuși documentul: « Deoarece, privind panorama scenei istorice și spirituale prezente, noi, episcopii voștri, vedem înaintând o primejdie teribilă: aceea a unei progresive slăbiri a vieții religioase; mai mult: primejdia pierderii ocarui sens creștin al vieții. Noi ne simțim astăzi datori să vă atragem atenția asupra uneia din formele cele mai grave și mai insidioase de desintegrare a religiei și a ordinii civilizației creștine: comunismul ateu ».

« Înțelegeți-ne: noi nu vrem să ofensăm pe nimeni », continuă documentul episcopal: « am vrea, dimpotrivă, ca tocmai comuniștii de bună credință să fie primii care să înțeleagă avertismentul nostru. Noi vrem să vă atragem atenția asupra primejdiei pe care o reprezintă pentru societatea creștină comunismul ateu, cu doctrinele sale greșite, cu sistemul său antireligios în contradicție fundamentală cu drepturile persoanei omenești. Si am vrea să invităm, cu sincer respect și cu multă caritate, pe toți cei care se lasă atrași de mirajul materialist, să reflecte și să creadă în cuvântul nostru, fiindcă este vorba de un miraj dăunător ».

După ce se adresează intelectualilor și tuturor aceluia care prin criticile lor sceptice și corosive sfârșesc prin a face jocul comuniștilor, documentul spune:

« Episcopii Italiei amintesc credincioșilor catolici că doctrina comunistă a fost în repetate rânduri condamnată de documentele pontificale. Doctrina aceasta e cu totul incompatibilă cu credința creștină; ea este contrară moralei creștine în principiiile de la care pleacă, în ideile pe care le propaga, în metodele pe care le propune, și reprezintă o gravă primejdie de descompunere pentru suflete și pentru societatea civilizată ».

Tema mesajului, care a făcut o impresie profundă în cercurile politice italiene — rezistența față de comunismul ateu — fusese propusă, încă înainte ca documentul episcopal să fi fost făcut cunoscut de către mons. Andrej Sapelak, în a 50-a Congregație generală a Conciliului. Mons. Sapelak a afirmat că este de datoria Conciliului să sublinieze că cei asupriți și persecutați pentru credință trăiesc într-o stare de eroism permanent și tocmai de aceea se află în fruntea tuturor celorlalți în ce privește sfințenia, și cu martirul lor zilnic, cu măreția trăirii lor creștine constituie un exemplu și un dar « misterios și prețios » pentru întreaga Biserică. Fiindcă întreaga Biserică e asuprită și sângera împreună cu Biserica persecutată ».

Biserică de lemn în Transilvania.

Conciliul Ecumenic Vatican II

Cu a 61 Congregație Generală, Conciliul Ecumenic Vatican II a intrat în miezul discuției asupra guvernării papale. Termenii discuției au fost: trebuie Papa să guverneze Biserica asistat de Curia romană, atât de bogată în experiență și doctrină, sau trebuie să se creeze un organism episcopal compus din reprezentanți ai mai multor națiuni, care să-l asiste pe Suveranul Pontif în funcțiunea sa de cap suprem al Bisericii?

Primul care a luat cuvântul a fost cardinalul Ruffini, arhiepiscopul de Palermo, care a ilustrat părinților Conciliului miezul problemei. Colegialitatea episcopilor n'a primit încă aprobarea Conciliului. Ea trebuie să fie încă discutată, examinată sub toate aspectele, și numai după aceea părinții se vor pronunța aprobând-o sau respingând-o. Pentru moment comisia teologică studiază încă diferitele aspecte ale colegialității, motiv din care nu pot trece la discuția altor teme, cum ar fi, de exemplu, tema conferințelor episcopale. Vorbind despre conferințele episcopale cardinalul Ruffini a precizat că trebuie să se facă o deosebire netă între utilitatea acestor conferințe, unanim acceptate, și extensiunea autorității lor. Autoritatea aceasta n'a fost încă precizată. Nu se poate prevedea care vor fi limitele ei. Un lucru e însă clar: ea va trebui limitată, pentru a nu deveni o primejdie pentru unitatea Bisericii. « Insași jurisdicția univresală a Papii ar sfârși prin a se pierde », dacă colegialitatea n'ar fi constrânsă la anumite limite de acțiune, a spus cardinalul Ruffini.

Cardinalul de Utrecht, Alfrink, a susținut, dimpotrivă, o teză diametral opusă. El a spus că « a fost definită drept oportunități contrapropunerea de a se trata într'un capitol special tema participării Episcopilor la guvernarea Bisericii prin constituirea, pe lângă persoana Papii, a unui organism central, care să cuprindă un anumit număr de episcopi ». Mai departe, ilustrând aplicarea tezelor sale, cardinalul Alfrink a afirmat că « Curia romană n'ar mai fi, în viitor, un organism mediator între Suveranul Pontif și episcopi, ci ar trebui să fie supusă nu numai Papii ci chiar Colegiului episcopal. Ar deveni un organ executiv și administrativ », nu numai în serviciul Pontifului ei și al episcopilor reuniți.

Contrar tezei susținute de cardinalul Ruffini, cardinalul Alfrink a susținut că puterile episcopilor trebuie amplificate și că această amplificare ar fi rezultatul unui drept și nu al unei concesi.

Aceiași opinie, cu accente și forme diferite, a fost repetată de alți părinți ai Conciliului.

Episcopul de Palmas (Brasilia) a deplorat faptul că se insistă prea mult asupra autorității Pontifului Roman, iar un episcop indian a susținut că e necesar să se sublinieze că autoritatea Suveranului Pontif nu e absolută, și că Papa e supus legii lui Dumnezeu și legii naturale. Arhiepiscopul de Colombo a sugerat ca alegerea Papii să nu fie făcută numai de cardinali. Iar Patriarhul Melchiorilor din Antiohia a susținut că faptul că Papa, în guvernarea Bisericii, se înconjoară numai de Curia romană nu corespunde nici naturii Bisericii, nici necesi-

tăților timpului prezent. A fost propusă crearea unui nou Sfânt Colegiu al Bisericii universale, care să-i cuprindă și pe Patriarhii din Răsărit, pe cardinalii arhiepiscopi și pe câțiva episcopi, pentru ca Papa să nu mai guverneze numai cu ajutorul preoților diecezei sale.

Foarte oportună a fost intervenția episcopului de Ugent (Santa Maria di Leuca), mons. Giuseppe Ruotolo, care a spus că « ar trebui să se sublinieze dragostea pe care episcopii trebuie să o nutrească față de Papă, față de ceilalți episcopi, față de capii Bisericii persecutate, Deasemeni, a spus Mons. Ruotolo, « raportațiile dintre episcopi și Curia romană trebuie să fie iluminate de legea dragostei care dă viață eternă Trupului mistic al Bisericii ».

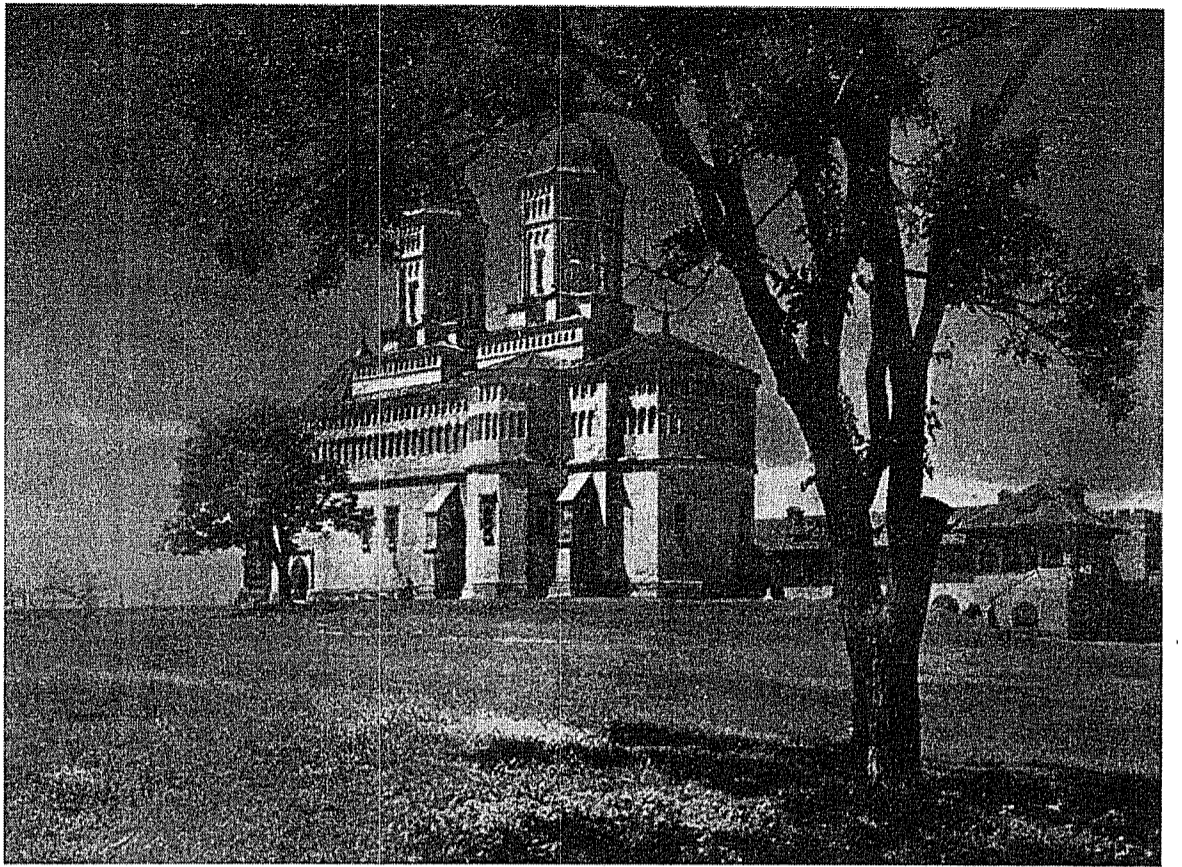
***

« Vaticanul II e pe jumătate făcut și pe jumătate salvat; acum, cel puțin, poate merge înainte fără mari greutate », spunea zilele trecute un prelat în sala oficiului de presă al Conciliului. Se aflaseră rezultatele votului asupra celor cinci « întrebări » puse de moderatori părinților Conciliului privitoare la punctele cele mai dezbătute ale capitolului al doilea al schemei de Ecclesia.

« Întrebările » cereau precizarea temelor principale - și cele mai susceptibile de polemici - ale Conciliului care, cum se știe, e centrat în primul rând pe schema diaconatului, colegialitatea episcopilor și natura acestei colegialități, dăduseră naștere la o serie întreagă de polemici și discuții. Teama ca părinții Conciliului s'ar fi putut împărți, în momentul votării, în două tabere adversare, era deci justificată. Și preocupările nu se opreau aici. Se nutreau temeri că divergența de opinii și de atitudini care se delinse cu o zi înainte cu ocazia rezultatului votării schemei mariologice din De Ecclesia, să poată avea repercursiuni negative asupra votării celor cinci puncte.

Dar cele cinci puncte au obținut o majoritate de sufragii impresionantă. Numărul cel mai mare de « non placet » (525 pentru 2120 votanți) se avusese pentru punctul referitor la diaconat; și aici teama unora dintre părinții Conciliului că odată cu restaurarea diaconatului s'ar fi putut ajunge și la o atenuare a legii celibatului, fusese hotărâtoare.

Nu trebuie însă să se creadă că rezultatele votărilor ar fi acreditat teze inovatoare. Ele reprezintă mai curând o echilibrare a pozițiilor contrarii, adică ale aceluia care insistau asupra necesității unei reevaluări a naturii și prerogativelor episcopatului (episcopii succesori în mod colegial ai Apostolilor și posesori ai unei autorități asupra Bisericii universale) și ale aceluia care se temeau că în felul acesta primatul absolut al Papii ar fi putut fi știrbit și atenuat, fie chiar și numai în formă și nu în esență. De aceea cele cinci puncte propuse de moderatori reveneau în mod constant, în formularea lor, la « Pontiful Roman »: atât atunci când era vorba de apartenența episcopului la corpul episcopal, cât și când se vorbea de puterea (și de natura divină a acestei puteri) corpului sau colegiului episcopal asupra întregii Biserici.

Mănăstirea gura Humorului (Bucovina)

miscellanea

« La Società Editrice Internazionale » de la Torino a publicat recent o carte deosebit de utilă și interesantă. E vorba de volumul « I Papi » - da San Pietro a Giovanni XXIII - de Juan Dacio, adevărat « dicționar » al papilor. Încelește prefața volumului scriitorul Vintilă Horia.

***

Profesorul Eugen Lozovan a reprezentat *Fundația Culturală Carol I* din Paris la al optelea Congres Internațional de Onomastică, cu o comunicare de cel mai mare interes științific, despre « Problemele onomastice și lingvistice în Orientul latin ».

***

Cu îngrijirea Institutului de Filologie Romanică al Universității din Roma, a apărut zilele acestea un studiu al Drei. *Rosetta del Conte*, profesora la Universitatea din Roma, despre Mihail Eminescu. Autoarea examinează, cu multă pătrundere și spirit științific, câteva din temele poeziei eminesciene, relevându-le calitățile de limbă și de stil.

***

La galeria « Penelope » din Roma a avut loc expoziția picturii române *Richard Antohi*. Critica a elogiat la unanimitate această nouă afirmare a compatriotului nostru, relevând calitățile tehnice și de compoziție ale operelor expuse, alimentate, de la prima la ultima, de o delicată, convingătoare vână de poezie.

***

La Centrul Internațional al Fundațiilor Carnegie de la New York, comitetul pentru expoziția *Iuliu Maniu* a organizat o foarte aplaudată manifestare românească. După frumoasa conferință a profesorului N. Georgeșcu-Roegen de la Universitatea Vanderbilt din Nashville (Tennessee), care și-a încântat publicul cu impresii și experiențe culese în Extremul Orient, India, Japonia și alte țări, a urmat un program artistic de muzică și dansuri românești. Ca totdeauna cântărețul Jean Moscopol a recoltat aplauze și ovații, interpretând câteva romanețe vechi românești.

***

Revista « L'Osservatore Romano della Domenica » publică o lămurire în legătură cu unele interpretări tendențioase date recentului mesaj al Episcopatului italian. Plecând de la premiza că « primejdia infiltrării comuniste e cu atât mai mare cu cât

e mai bine ascunsă de formule care tin să-i atragă pe catolici pe poziții care nu sunt nici catolice, nici creștine, nici religioase », săptămânalul Vaticanului scrie: « Apelul episcopilor italieni a fost amplu comentat de o presă care de multe ori a încercat să creeze confuzii amestecând asemenea apeluri ale păstorilor Bisericii cu contelele politice contingente. Și totuși, semnificația acestui mesaj — ca de alt fel a tuturor celorlalte care l'au precedat — este cât se poate de clară. De luni, ca și nu spunem de ani, o propagandă insistență, tenace, totdeauna variabilă în formă, deși substanța era aceeași, a încercat să acrediteze teza unei transformări radicale a comunismului ateu, transformare care ar fi dus la o anulare a condamnărilor precedente din partea defunctului Papă Ioan XXIII. Enciclica « Mater et Magistra » a fost răstălmăcită; « Pacem in Terris », transformată într'un instrument comunist. Acest document, care chiamă lumea creștină la o credință și o coerență fără compromisuri, a fost interpretat ca o invitație la relativismul doctrinar și moral, ca o orientare spre o Biserică a istoricismului, destinată autoceliminării și dispariției ». Iată de ce — adaugă săptămânalul Vatican — episcopii Italiei au publicat acest mesaj în legătură cu comunismul ateu: nimic nu s'a schimbat, și ceea ce ieri era inacceptabil, rămâne inacceptabil astăzi, deoarece învățătura Bisericii, de la Leon XIII la Ioan XXIII și Paul VI e aceeași ».

***

Revista « La Civiltà Cattolica », într'un comentariu al situației politice actuale, definește caracterul anticomunismului catolicilor și perspectivele unui guvern de centru-stanga. Autorul notei citate relevă că nu se poate vorbi de « cedări ideologice », dar adaugă că astăzi primejdia comunistă nu e mai puțin simțită decât în trecut.

« E deci o datorie urgentă - afirmă La Civiltà Cattolica » să se reia cu tot avântul și energia posibilă lupta împotriva comunismului, fiindcă înșelăciunea și primejdia pe care doctrina aceasta le reprezintă sunt aceleași de ieri. Chiar dacă ceva s'a schimbat în tactica sa, comunismul rămâne, în fond, ceea ce a fost până acum. Dar atât timp cât comunismul rămâne același, nu există nici un fel de dialog posibil cu el pe plan ideologic. Pentru a da acestei lupte un conținut și un ideal, e necesar, înainte de toate, să se dea o definiție precisă noțiunii de anticomunism. Deoarece nu există o singură formă de anticomunism, cum comuniștii ar vrea să ne facă să credem, așa cum nu toate formele de anticomunism pot fi valabile și acceptate de catolici. Noi nu

legăm lupta împotriva comunismului de apărarea privilegiului social și economic și nici de păstrarea ordinii sociale prezente care, pentru noi creștinii, e desordine și nedreptate ».

Poziția aceasta nu înseamnă opunere la comunism de « frica noutății », ci tocmai fiindcă catolicii vor o « ordine nouă », mai dreaptă și « mai conformă planului lui Dumnezeu ». Comunismul, însă, care în ultimă analiză nu e decât un capitalism răsturnat » care repetă schema dialectică a stăpânului și sclavului, e cel puțin tot atât de bătrân cât și capitalismul și prezintă toate defectele capitalismului: ambele sisteme sacrifică persoana omenească. Din pricina ateismului, a totalitarismului și a materialismului său, comunismul nu poate fi acceptat de creștinii. Anticomunismul creștin se deosebește totuși radical de orice altă formă de anticomunism și are o originalitate care nu permite confuzii ».

În ce constă această originalitate? se întreabă autorul notei. « În faptul că anticomunismul creștin exclude reprimența politică și polițistă, așa cum exclude violența și ura: creștinul se opune din răspuneri teoriilor comunismului, dar respectă pe cei care devin victimele acestui sistem, victime mai mult sau mai puțin conștiente ale acestor teorii. El nu vrea să-i distrugă și să-i nimicască pe acești oameni indusi în eroare, ci vrea să-i salveze. Luptă să împotriva comunismului ia așadar un caracter de sfidare: vrea adică să demonstreze că creștinismul nu e numai capabil să satisfacă instanțele sociale și economice propuse de comunism, ci că o poate face fără să sacrifice libertatea și dreptatea, ba mai mult, o poate face promovând persoana omenească și valorile sale. Evident că a traduce în realități o asemenea sfidare implică, din partea creștinilor angajați într-o activitate politică, socială și economică vederi generoase, prudență și în același timp curaj în hotărârile de luat și în alegerile pe care trebuie să le facă. Dar e nevoie și de o mare vigilență, pentru a se evita ispita unei coborâri pe terenul de luptă al comuniștilor, ispita de a ne însuși schemele lor, care reduc totul la economic și nu văd alte probleme în afară de acelea care privesc bunăstarea materială ».

Dar sfidarea pe care catolicii o lansează astăzi comuniștilor e comună și altor partide și ar vrea să fie pusă în practică de partidele de centru-stanga, care își propun ca obiectiv crearea unei societăți mai drepte nu numai în afara teoriilor și metodelor comuniste, ci cu intenția de a-i slăbi pe comuniști substrăgându-le consimțământul popular, și de a-i lipsi de argumentele lor cele mai convingătoare ».

La fântână